

РЕШЕНИЕ

№ 2926

гр. София, 26.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-7 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Гергана Коюмджиева

при участието на секретаря Йоана П. Петрова
като разгледа докладваното от Гергана Коюмджиева Гражданско дело № 20211100109016 по описа за 2021 година

Предмет на производството е предявен пряк иск с правно основание чл. 432, ал. 1 от КЗ вр. с чл. 45 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Производството е образувано по искова молба на Д. Г. Х. ЕГН *****, чрез пълномощника адв. Я. Д.-САК, с която са предявени обективно съединени искове с правна квалификация чл. 432, ал. 1 от КЗ вр. чл. 45, ал. 1 от ЗЗД и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за осъждане на ЗАД „ОЗК-З.“ АД, да заплати сумата от 30 000 лв., представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди от травматични увреждания в резултат на ПТП настъпило на 24.07.2019 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 18.05.2020г. – датата, на която е постановен отказ за изплащане на обезщетение до окончателното изплащане на вземането. Претендира разноски.

В исковата молба се твърди, че на 24.07.2019г. около 14:30ч. в гр. София лек автомобил марка „Киа“, модел „Сед“ с рег. № ****, управляван от Е. С. Д., се движи от ул. „Янко Забунов“ с посока на движение от ул. „Димитър Манов“ към ул. „Бурел“. В района на кръстовището с бул. „Витоша“ нарушава правилата за движение по пътищата, като предприема маневра завиване в обратна посока, навлиза в лентата за насрещно движение и не пропуска правомернодвижещия се велосипедист - Д. Г. Х., с оглед на което го блъска. Твърди, че е съставен

Констативен протокол за ПТП №К-426/24.07.19г. Образувано била АНД № 1869/2020г., НО 104 с-в по описа на СРС, приключило с Решение, съгласно което водачът на процесния автомобил- Е. Д., е признат за виновен- освободен е от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание глоба. Твърди се, че след настъпилото ПТП ищецът е прегледан в УМБАЛСМ „Н.И.Пирогов“ с оплаквания от силни болки и ограничени движения в областта на десен горен крайник. Поставена била диагноза - счупване на дясна ключицата. Наложена е имобилизираща превръзка и са дадени указания за спазване на щадящ режим и прием на обезболяващи.

Излага съображения, че получената от ПТП увреда е причинила болки и страдания на ищеца, които са били със значителен интензитет първите 2-3 седмици, като общият възстановителен период надвишава 40 дни. С оглед характера на нараняването и предвид поставената имобилизация, ищецът Х. следвало да спазва щадящ режим без натоварване на горен крайник. Това го е изправило пред затруднение при посрещане обикновени битови потребности- като хранене, обличане, тоалет, за задоволяване на които е получавал помощ от своите близки. Изпитвал е силни болки, трудно повлияващи се от обезболяващи. Преди ПТП, ищецът е водил активен начин на живот, а последиците от това са довели до промяна в нормалното протичане ежедневието на човек, до ограничаване на социалната и семейната ангажираност. Възвръщането към обичайните делнични занимания е коствало време, търпение и болки. Инцидентът се е отразил силно негативно и на емоционалното състояние на пострадалия - станал потиснат, неспокоен, започнал да изпитва страх от автомобили. Заявява, че към датата на ПТП по отношение на лек автомобил марка „Киа“, модел „Сеед“ с рег. № **** е налице сключена застраховка “Гражданска отговорност” при ЗАД „ОЗК-3.“. В изпълнение на разпоредбата на чл. 380 КЗ с писмена претенция вх. № ЦУ 99-1427/17.02.20г., сезирал ответното дружество за изплащане на обезщетение, но с писмо изх. № ЦУ 99-3520/18.05.20г. е постановен отказ. Съобразно изложеното моли исковата претенция да бъде уважена.

Ответното ЗАД „ОЗК-3.“ АД, чрез адв.Д. Х. -пълномощник в срока по чл.367 ГПК, депозира отговор на исковата молба, в който е изложено становище за неоснователност на исковата претенция. Ответникът не оспорва наличието на валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ между водача на лек автомобил марка „Киа“, модел „Сеед“ с рег. № **** към датата на процесния инцидент. Оспорва механизма на ПТП, като твърди, че основната причина за настъпване на ПТП е поведението на пострадалия.

Оспорва пряката-причинно следствена връзка между настъпилите вреди и настъпилото ПТП. Оспорва твърдението, че в резултат на ПТП за ищеца са възникнали всички описани в исковата молба и интензитет вреди, както и тяхната продължителност. Навежда възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия, като твърди, че е нарушил разпоредбата на чл. 15 от ЗДвП, както и съпричиняване изразяващо се в придвижване с необорудван и необозначен велосипед върху платното за движение на МПС, когато това не е било безопасно, неспазване на условията на движение по пътищата, регламентирани в ЗДвП и навлизане в кръстовище, когато това не е било безопасно. На следващо място твърди, че ищецът е нарушил още разпоредбите, както следва: чл. 20, ал.1 и ал.2 от ЗДвП, чл. 79, т.1,2,3 и 5 от ЗДвП и чл. 80, т. 2 от ЗДвП. Навежда възражение за прекомерност на исковата претенция. Оспорва и акцесорната претенция за лихва.

В съдебно заседание ищецът, чрез пълномощника се адв. Л. поддържа предявените искове. Не претендират разноски.

В съдебно заседание ответното дружество чрез пълномощника адв. К. оспорва предявените искове. Представят списък на разноски по чл.80 ГПК. /лист 60 от делото/

*Софийски градски съд, ГО, I-7 състав, на основание чл.12 ГПК и чл. 235 ГПК, като прецени доводите и възраженията на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от **фактическа страна** следното:*

От приетия Констативен протокол за ПТП № 426 от 24.07.2019г., се установява, че ПТП е настъпило на 24.07.2019г., около 14:30 часа лек автомобил „Киа Сеед“ с рег. № **** управляван от Е. С. Д. се е движил по ул. „Янко Забунов“ с посока на движение от ул. „Димитър Манов“ към ул. „Бурел“ и в района на кръстовището с бул. „Витоша“ участва в ПТП с движещият се от дясно по бул. „Витоша“ велосипед Ideal Comfotr, управляван от Д. Г. Х.. В протокола е посочено, че е пострадал ищецът Д. Х../л.7 от делото/

От приложеното н.а.д.№ 1869/2020 г. по описа на СРС, НО, 104-ти състав, се установява, че с решение № 20111279 от 10.05.2021г., постановено по същото делото, Е. С. Д. е признат за виновен, за това, че на 24.07.2019 г. около 13:45 ч. в гр.София, при управляване на моторно превозно средство - лек автомобил марка „Киа“ модел „Сийд“ с рег. № ****, движейки се ул.„Янко Забунов“ с посока на движение от ул.„Димитър Манов“ към ул.„Бурел“, района на кръстовището с бул.

„Витоша“ е нарушил правилата за движение по пътища, уредени в Закона за движението по пътищата и конкретно разпоредбата на чл.38, ал.2 ЗДвП - „При завиване в обратна посока водачът пропуска насрещно движещите се пътни превозни средства“, като насочвайки се към ул.„Бяла черква“ и предприемайки маневра „завиване в обратна посока“ е навлязъл в лентата за насрещно движещи се превозни средства и не е пропуснал движещия се по бул.„Витоша“ с посока на движение от ул.„Бяла черква“ към бул.„България“ велосипед, управляван от Д. Г. Х. и по непредпазливост е причинил на велосипедиста Х. средна телесна повреда, изразяваща се в „счупване на дясната ключица/ключична кост на раменния пояс/, причинило на пострадалия трайно затруднение на движенията на десният горен крайник за срок по-дълъг от 30 дни от датата на травмата - престъпление по чл.343, ал.1, буква „б“, пр.2 вр. чл.342, ал.1, пр.3 от НК. На осн. чл.378, ал.4, т.1 от НПК вр. чл.78а от НК го Е. С. Д. е освободен от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание глоба в размер на 1000 лева.

На основание чл.413, ал.2 НПК, влязлото в сила решение от 10.05.2021г., постановено по н.а.д. № 1869/2020 г. по описа на СРС, НО, 104-ти състав, установява по задължителен за гражданския съд начин вината на деликвента и механизма на извършеното деяние, вкл. причинната връзка между ПТП и причинените травми.

По делото е приет лист за преглед на пациент №108015 издаден от УМБАЛСМ „Н.И.Пирогов“, от който се установява, че на 24.07.2019г. ищецът Д. Х. е прегледан в лечебното заведение, като му е поставена диагноза: счупване на ключицата, който документ е обсъден от вещото лице ортопед в назначената СМЕ.

По делото е представена писмена кореспонденция между страните, съгласно която ищецът Д. Х. е предявил пред ответното застрахователно дружество искане за изплащане на обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди, вследствие процесното ПТП, а ответното дружество с писмо от 18.05.2020г. е заявило отказ за изплащане на застрахователно обезщетение . /л. 9-12 от делото/

За установяване на претърпените от ищеца неимуществени вреди и причинно- следствената им връзка с пътнотранспортното произшествие на основание чл. 195 ГПК е изслушана съдебно – медицинска експертиза, изготвена от вещо лице д-р Б. Б. – ортопед- травматолог, неоспорена от страните и чието заключение съдът кредитира като обективно, компетентно и пълно. От заключението на СМЕ се установява, че при процесното ПТП ищецът е получил фрактура на дясната ключица. Вещото лице пояснява, че счупването често се

среща при водачи на двуколесни транспортни средства, когато тялото се приземява върху една от раменните стави. Поради това, че за ключицата се захващат здрави мускули горния крайник, най-често тези фрактури са разместват веднага след травмата. Това води до трудности при наместването на костните фрагменти и още по трудно да се задържат в правилна позиция до зарастването им. Експертът сочи, че този удар на дясното рамо върху пътната настилка е причината ищецът да получи фрактура на дясната ключица. Обоснован е извод, че получената фрактура на дясната ключица е довела на ищеца трайно затруднение на движенията на десния горен крайник за срок по-дълъг до 2-2,5 месеца. Фактурата на дясната ключица при ищеца Д. Х. има пряка причинна връзка с процесното ПТП. Д-р Б. посочва, че спешна медицинска помощ и амбулаторно лечение пострадалият е получил в Спешния травматологичен кабинет на МБАЛСМ „Н.И.Пирогов“. Постъпил в добро общо състояние, с болки в дясната раменна става, деформация в областта на дясната ключица и невъзможност да движи десния горен крайник. По спешност са били извършени рентгенографии на: тазови кости, лумбален отдел на гръбначния стълб, дясното рамо и десен лакът. След извършения медицински преглед и рентгеновите изследвания е било установено счупване на дясната ключица. Веднага е било извършено наместване на счупената ключица и стабилизиране на костните фрагменти с имобилизираща превръзка за срок от 30 дни. След извършеното спешно лечение, пострадалият е бил освободен от болницата и лечението му е продължило амбулаторно с назначени контролни прегледи, като първият е бил определен за в каб.110 на 01.08.2019г. Предписан е бил режим да не се движи дясната ръка и назначени обезболяващи лекарства. Експертът обосновава, че счупената дясна ключица при ищеца е зараснала окончателно за срок от 30 дни, след което имобилизиращата превръзка е била свалена и ищецът е започнал постепенно раздвижване (рехабилитация) за подобряване на обема и силата на движенията на дясната раменна става. Заявява, *че общо лечебния и възстановителен период е приключил за срок от 2 месеца*. Полученото счупване на дясната ключица е довело на ищеца - болки и страдания за срок от 2 месеца, като най-интензивни те са били през първите 2 седмици- непосредствено след злополуката и около 2-3 седмици в началото на проведеното раздвижване на дясната раменна става. Извън посочените периоди, болките на ищеца са били само периодично явяващи се при обща преумора на дясното рамо, както и при рязка промяна на времето (при студено и влажно време), което е налагало през тези периоди пострадалият да ползва повече седативни и обезболяващи средства. След посоченият 2-месечен

период ищецът рядко е търпял единични болки, което бързо са отзвучавали след употреба на аналгетици. Наред с претърпените болки в продължение на първите 30 дни от лечението ищецът не е можел да ползва дясната си ръка и това му е довело до известни затруднения в ежедневието при обслужването. Вещото лице обобщава, че общото здравословно състояние на пострадалия по отношение на процесната увреда е стабилизирано. *При ищеца счупената дясна ключица е зараснала окончателно, но с малка опипваща се деформация в средната □ част.* Движенията на дясната раменна става са в пълен обем и сила.

От заключението на приетата и неоспорена от страните комплексна съдебно-медицинска и автотехническа експертиза, изготвена от вещи лица инж. С. Д. и д-р Б. Б., се установява, най-вероятен механизъм на ПТП: на 24.07.2019г., около 14:30 часа, в гр. София лек автомобил „Киа Сийд“ с рег. № **** управляван от Е. Д. се е движил по ул. „Янко Забунов“ с посока от ул. „Димитър Манов“ към ул. „Бурел“. Достигайки до кръстовището на ул. „Янко Забунов“ с бул. „Витоша“ водача Д. е предприел завой надясно и се е насочил към ул. „Бяла черква“. Виждайки, че има задръстване водача на автомобила е предприел маневра по завиване в обратна посока, за да продължи движението си по ул. „Янко Забунов“. След като е преминал през трамвайното трасе водача Д. е спрял, за да пропусне движещите си в лентата за насрещно движение автомобили. В същото време велосипедиста Д. Х. се е движил по бул. „Витоша“ извън велоалеята в посока от ул. „Бяла черква“ към бул. „България“ със скорост от 17 км/ч. В даден момент след преминаването на насрещно движещите се автомобили водача Д. е потеглил от място и е започнал да се насочва към ул. „Янко Забунов“ без да възприеме движещият се отдясно наляво велосипедист. В този момент велосипедиста се е намирал на 17 м до мястото на удара. Водача Д. е възприел пострадалия когато се е намирал на разстояние от около 3,45 м до мястото на удара, като въпреки предприетото спиране от негова страна е последвал удар между дясната част на предната броня на автомобила и задната гума на велосипеда. Вследствие на удара велосипедиста е загубил равновесие и е паднал надясно върху пътната настилка. Вещите лица посочват, че като се вземат в предвид уврежданията по велосипеда и лекия автомобил, а също така данните от приложените по делото материали следва да се приеме, че мястото на удара е както следва: по широчина на 4,80 м - 4,90 м в ляво от десния край на платното за движение считано по посоката на движение на велосипедиста - посоката на огледа. По дължина на 6,60 м - 6,70 м преди линията на ориентира считано в същата посока. Експертите определят, че скоростта на велосипедиста в момента на удара и в района на произшествието е

била - 17 км/ч, а скоростта на автомобила в момента на удара е била 10,0 км/ч. Посочват, че в района има обособена велоалея. Предвид данните по делото и определеното място на удар, който е в дясната лента на платното за движение на бул. „Витоша“ по посока на огледа и предприетото потегляне от място от страна на водача на лек автомобил „Киа“, *пострадалият велосипедист е имал възможност да възприеме автомобила.* В момента, в който велосипедиста се е намирал на разстояние от 9,0 м до мястото на удара и е предприел спиране в този момент при определен пълен спирачен път от 7,49 м е щял да пропусне пред себе си завиващия автомобил. Разстоянието между двете ППС при спирането на велосипеда в този случай би било от порядъка на 1,50 м. При положение, че пострадалият велосипедист се движил по предназначената за целта велоалея, то при достигане на разстояние от 6,60 - 6,70 метра преди линията на ориентира разстоянието между него и предприелия обратен завой автомобил би било от порядъка на 3,60 - 3,70 метра, като удар между тях по този начин не би настъпил.

Заключението на КСМАТЕ изготвено от инж. Д. и д-р Б., съдът възприема, като обективно и компетентно дадено.

По искане на ответната страна са събрани гласни доказателства чрез разпит на свидетеля Е. С. Д.. Разпитан в о.с.з. на 27.09.2022г. свидетелят установява, че на сочената дата, около обяд управлявала л.а. такси „Киа Сеед“. Направил обратен завой на бул. „Витоша“, след което се включил за десен завой, покрай кино „Петър Берон“. Тогава от дясната страна, завивайки на дясно го достигнал Д. Х. с колелото и се ударил в колата. Свидетелят посочва, че завивайки на дясно, с периферното зрение видял колоездача и спрял. Описва, че Х. не успял да овладее колелото и се ударил в предната част на колата, приплъзнал се, изгубил равновесие и паднал. Д. сочи още, че колоездачът се движел много бързо. Спял да го изчака, но той не успял да овладее велосипеда, нямало реакция и се ударил в колата. Свид.Д. сочи, че на мястото на ПТП има велоалея, а той карал извън нея.

Страните не спорят, че към датата на ПТП – 24.07.2019г. е било налице валидно застрахователно правоотношение с ответника ЗАД „ОЗК-3.“, лек автомобил марка „Киа“, модел „Сеед“ с рег. № ****. Отделно от това по делото е приета Справка от базата данни на Информационен регистър към Гаранционен фонд, установяваща наличието на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите за посочения период и лек автомобил с ответното застрахователно дружество.

По делото е представена претенция до ответника от 17.02.2020г., с която ищецът е сезирал ответното застрахователно дружество - „ОЗК-3.“ АД да му изплати обезщетение за търпените неимуществени вреди.

*Така установената фактическа обстановка, сочи на следните **правни изводи**:*

По допустимостта: Предявените обективно кумулативно съединени искиове с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ/ в сила от 01.01.2016 г./ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД са допустими. Съгласно нормата на чл. 498 КЗ /в сила от 01.01.2016 г./, установяваща абсолютна положителна процесуална предпоставка за допустимост на прекия иск на пострадалия от настъпило застрахователно събитие срещу застраховател, увреденото лице, което желае да получи застрахователно обезщетение, следва да отправи първо към застрахователя писмена застрахователна претенция по реда на чл. 380 КЗ. Ако застрахователят не е платил в срока по чл. 496 КЗ, откаже да плати обезщетение или ако увреденото лице не е съгласно с размера на определеното или изплатеното обезщетение пострадалият може да предяви претенцията си пред съда. Установи се по делото, че сочените предпоставки са налице – писмена претенция на л. 9-10 от дата 17.02.2020г. и липса на възражения и ангажирани доказателства от страна на ответника, които да изключват допустимостта на процеса. Не е оспорена и материално – правната легитимация на ответника.

По същество:

Съгласно чл. 432, ал. 1 КЗ увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност". Основателността на прекия иск предполага установяване при условията на пълно и главно доказване в процеса на следните факти: 1./настъпилото ПТП и неговия механизъм, 2./ противоправното поведение на виновния водач, 3./ претърпените неимуществени вреди и 4./ наличието на пряка причинна връзка между вредите и настъпилото ПТП, 5./ ответникът да е застраховател на гражданската отговорност на причинилия произшествието водач. Вината съгласно установената с нормата на чл. 45, ал. 2 ЗЗД законова презумпция се предполага.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните доказателства намира, че е налице кумулативното наличие на елементите от фактическия състав на деликта.

Безспорно се установи по делото настъпването на пътно-транспортно произшествие на – 24.07.2019 г., при което ищецът Д. Х. е пострадал. Съвкупния анализ на приетите неоспорени писмени доказателства, сочи че е налице противоправно деяние от страна на деликвента, изразяващо се в нарушаване на правилата на ЗДвП, извършено виновно; процесните неимуществени вреди и причинно – следствена връзка между деянието и вредите. С Решение № 20111279 от 10.05.2021г., постановено по а.н.д. № 1869/2020г. по описа на СРС, НО, 104-ти състав, Е. С. Д. е признат за виновен, в това, че на 24.07.2019 г. около 13:45 ч. в гр.София, при управляване на лек автомобил марка „Киа“ модел „Сийд“ с рег. № ****, движейки се ул.,„Янко Забунов“ с посока на движение от ул.,„Димитър Манов“ към ул.,„Бурел“, района на кръстовището с бул.,„Витоша“ е нарушил правилата за движение по пътища, уредени в Закона за движението по пътищата и

конкретно разпоредбата на чл.38, ал.2 ЗДВП - „При завиване в обратна посока водачът пропуска насрещно движещите се пътни превозни средства“, като насочвайки се към ул.“Бяла черква“ и предприемайки маневра „завиване в обратна посока“ е навлязъл в лентата за насрещно движещи се превозни средства и не е пропуснал движещия се по бул.,„Витоша“ с посока на движение от ул.,„Бяла черква“ към бул.,„България“ велосипед, управляван от Д. Х. и по непредпазливост е причинил на велосипедиста Х. средна телесна повреда, изразяваща се в „счупване на дясната ключица/ключична кост на раменния пояс/.

Съгласно чл. 413, ал. 2 от НПК, влезлите в сила присъди и решения са задължителни за гражданския съд по въпросите: извършено ли е деянието, виновен ли е деецът и наказуемо ли е деянието. Аналогична е разпоредбата и на чл. 300 ГПК. Постановеното от съда решение има последиците на влязла в сила присъда, тъй като нормата на чл. 413, ал. 3 НПК изрично предвижда, че разпоредбите на, ал. 2 се прилагат и за актовете по глава двадесет и осма.

Следователно и при съобразяване на обективните и субективни предели на постановеното от Софийски районен съд решение № 20111279 от 10.05.2021г., настоящият съдебен състав следва да зачете силата на пресъдено нещо на съдебния акт и да приеме, че от него се установяват първите три от посочените предпоставки по чл. 45 ЗЗД, а именно, че Е. С. Д. е извършил деянието, че то е противоправно, че деянието е извършено виновно, както и че на ищеца е причинена вреда, изразяваща се в описаните в решението увреждания – счупване на дясна ключица, което е довело до трайно затруднение в движението на десния горен крайник за срок по-голям от 30 дни. Доколкото тези увреждания са елемент от престъпния състав на престъплението средна телесна повреда, то силата на пресъдено нещо на постановеното решение обхваща и установяването на техния вид и характер, както и пряката причинна връзка с извършеното противоправно деяние, поради което и е задължителна за гражданския съд (решение № 135 от 13.11.2014 г. по т. д. № 3945/2013 г. на ВКС, I т. о., решение № 22 от 05.05.2011 г. по т. д. № 368/2010 г. на ВКС, I т. о. и др.). Ето защо и съдът приема, че по делото е установено, че в резултат на виновното и противоправно поведение на застрахования при ответника водач, на 24.07.2019 г., на ищеца са причинени описаните в решението на СРС травматични увреждания.

По отношение на останалите предпоставки за ангажиране отговорността на ответното дружество: не е спорно между страните, че ЗАД „ОЗК-3.“ е застраховател по задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ за процесния период на водача на автомобила, с който е причинено ПТП, с оглед на което исковите с правно основание чл.432, ал.1 от КЗ за доказани по основание. От приетите по делото съдебно-медицинска експертиза се установи и неимуществените вредите, както и пряката им причинна връзка с процесното ПТП.

По размера:

Съгласно разпоредбата на чл. 52 ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Освен това, съдът преценявайки обстоятелствата, при които е настъпило произшествието, вида, характера и тежестта на травмите, активната възраст на ищеца към момента на настъпване на

увреждането – 53 г, тежестта на уврежданията – счупена ключица, които са причинили на пострадалия значителни по интензитет и продължителност болки и страдания за срок от 2 месеца, които са били най- интензивни през първите 2 седмици- непосредствено след злополуката и около 2-3 седмици в началото на проведеното раздвижване на дясната раменна става, претърпените неудобства от личен, битов и хигиенен характер изразяващи в невъзможността от самообслужване, както и обществено икономическите условия към 2019г., съдът намира, че сумата от 20 000 лв., представлява справедливо обезщетение по смисъла на чл. 52 от ЗЗД за репарирание на вредите. Обезщетението в този размер съответства както на установения в чл. 52 от ЗЗД принцип за справедливост, така и да възмезди адекватно неблагоприятните последици, настъпили за ищеца в резултат на непозволеното увреждане. При определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди съдът се основава на доказателствата по делото и на Постановление № 4 от 23.12.1968 г. на ПВС на ВС на НРБ съгласно което понятието „справедливост“ не е абстрактно понятие и то е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат пред вид от съда при определяне размера на обезщетението. Такива обстоятелства при телесните увреждания са характерът на увреждането, начинът на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено, допълнителното влошаване състоянието на здравето, причинените морални страдания. Освен цитираното постановление съдът е взел пред вид и практиката по чл. 290 от ГПК на ВКС по отношение на преценката на неимуществените вреди, като съобразно Решение № 27/ 15.04. 2015 г. по т.д. № 457/ 2014 г., II т.о., ТК на ВКС следва да се съобрази в достатъчна степен характера, силата, интензитета и продължителността на търпените от ищеца болки и страдания, общественото възприемане на справедливостта на всеки етап от развитието на обществото, както и икономическата конюнктура в страната.

По възражението за съпричиняване по см. на чл.51, ал.2 ЗЗД.

За да е налице съпричиняване по смисъла на чл.51, ал.2 ЗЗД, пострадалият трябва обективно да е допринесъл за вредоносния резултат, създавайки условия или улеснявайки с поведението си неговото настъпване, независимо дали е действал или бездействал виновно. Релевантен за съпричиняването и за прилагането на посочения законов текст е само онзи конкретно установен принос на пострадалия, без който не би се стигнало, наред с неправомерното поведение на деликвента, до увреждането като неблагоприятен резултат. Съпричиняването подлежи на доказване от ответника, който с позоваване на предпоставките по чл.51, ал.2 ЗЗД цели намаляване на отговорността си към увреденото лице. Не всяко поведение на пострадалия, дори и такова което не съответства на предписано в закона, може да бъде определено като съпричиняване на вреда по смисъла на закона. Само това поведение на пострадал, което се явява пряка и непосредствена причина за произлезли вреди би могло да обуслови извод за

прилагане на разпоредбата за съпричиняването. Принос ще е налице винаги, когато с поведението си пострадалия е създал предпоставки за възникване на вредите.

В конкретния случай в отговора на исковата молба е наведено възражение за съпричиняване, като се твърди, че пострадалият е нарушил разпоредбата на чл. 15 от ЗДвП, както и съпричиняване изразяващо се в придвижване с необорудван и необозначен велосипед върху платното за движение на МПС, когато това не е било безопасно, неспазване на условията на движение по пътищата, регламентирани в ЗДвП и навлизане в кръстовище, когато това не е било безопасно. На следващо място твърди, че ищецът е нарушил още разпоредбите, както следва: чл. 20, ал.1 и ал.2 от ЗДвП, чл. 79, т.1,2,3 и 5 от ЗДвП и чл. 80, т. 2 от ЗДвП.

От приетото неоспорено заключение на комплексна съдебно-медицинска и автотехническа експертиза се установи, че предвид мястото на удар, който е в дясната лента на платното за движение на бул. „Витоша“ по посока на огледа и предприетото потегляне от място от страна на водача на лек автомобил „Киа“, *пострадалия велосипедист е имал възможност да възприеме автомобила .* Експертите са приели още, че ако в момента, в който велосипедиста се е намирал на разстояние от 9,0 м до мястото на удара и е предприел спиране в този момент при определен пълен спирачен път от 7,49 м е щял да пропусне пред себе си завиващия автомобил. Прието е още, *че при положение, че пострадалият велосипедист се движил по предназначенията за целта велоалея, то при достигане на разстояние от 6,60 - 6,70 метра преди линията на ориентира* разстоянието между него и предприелия обратен завой автомобил би било от порядъка на 3,60 - 3,70 метра, *като удар между тях по този начин не би настъпил.*

С оглед на така установеното е налице основанието на чл.51, ал.2 от ЗЗД за намаляване на присъденото по –горе обезщетение с 10%, тъй като на толкова съответства приноса на пострадалия, за настъпване на вредите. Предвид това, съдът намира, че дължимото на ищеца обезщетение за неимуществени вреди, намалено съответно с процента на съпричиняване възлиза на 18 000 лв. До този размер прекия иск за обезщетение за неимуществени вреди е доказан, а иска за разликата от определения до 20 000лв., следва да се отхвърли поради съпричиняване, а до предявения размер от 30 000 лв., като неоснователен.

По предявения иск с правно основание чл. 86 от ЗЗД

Ищецът претендира осъждане на ответното дружество, да му заплати законна лихва върху сумата на обезщетението за неимуществени вреди, за периода, считано от 18.05.2020 г., датата, на която е постановен отказ за изплащане на обезщетение от ответното застрахователно дружество, до окончателното изплащане на задължението. Ответникът, както става ясно от позицията му, изобщо оспорва тезата да е изпадал в забава, позовавайки се на ненадлежно изпълнение на задълженията на ищеца за съдържание на писмената претенция за изплащане на обезщетение. Поддържа, че е налице забава на кредитора. За да разреши този спор, съдът съобрази следните принципни положения:

По аргумент от разпоредбите на чл. 429, ал. 3 от КЗ, лихвата за забава, която се покрива от застраховката "Гражданска отговорност на автомобилистите", се дължи считано от момента на уведомяването на застрахователя, за настъпването на застрахователното събитие, а не от някакъв по-ранен момент. Разпоредбата на чл. 380, ал. 1 от КЗ определя изричното задължение на претендиращия застрахователно обезщетение, да представи пред застрахователя доказателства за настъпването на застрахователно събитие по задължителната застраховка "Гражданска отговорност на автомобилистите" както и да посочи своя банкова сметка, за изплащане на застрахователното обезщетение. На свой ред, разпоредбата на чл. 496, ал. 1 от КЗ определя краен тримесечен срок за произнасяне на застрахователя по такава претенция, който срок тече от момента на предявяването на писменото искане пред застрахователя и на номера на банковата сметка на претендиращия. Внимателният анализ и систематическото тълкуване на нормативната уредба на чл. 497, ал. 1 от КЗ мотивира извода, че считано от момента на изтичането на определения в чл. 496, ал. 1 от КЗ тримесечен срок за произнасяне - самият застраховател би изпаднал в забава на собствено основание, ако не се произнесе по надлежно предявената пред него претенция по чл. 380, ал. 1 от КЗ. По аргумент от чл. 380, ал. 3 от КЗ последиците на забавата му обаче биха били преодоляни в хипотеза на забава на кредитора т.е. ако не е изпълнено надлежно задължението на претендиращото лице да посочи и представи банкова сметка забавата на застрахователя да изплати дължимото застрахователно обезщетение би настъпила в момента, в който самият застраховател обективно би могъл да узнае за номера на банковата сметка на ползващото се лице, което е легитимирано да получи застрахователното обезщетение.

В разглеждания случай, ищецът е предявил писмена претенция за изплащане на обезщетение на 17.02.2020г., а на 18.05.2020г. ответното дружество е постановил отказ. С оглед изложеното, върху главницата следва да бъде присъдено и обезщетение за забава в размер на законната лихва по чл. 86, ал. 1 ЗЗД, считано от – 18.05.2020 г. датата, на която е постановен отказ за изплащане на обезщетение от ответното застрахователно дружество, до окончателното изплащане.

По разноските:

При този изход на спора, право на разноски имат и двете страни в процеса, ищеца съразмерно уважената част, ответникът съответно на отхвърлената. Ищецът е освободен от държавна такса, съгласно чл. 83, ал.4 ГПК.

В проведеното на 27.09.2022г. о.с.з. процесуалният представител на ищеца адв. Л. е заявил, че не претендира разноски.

На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, на ответната страна се следват разноски съобразно отхвърлената част от иска в размер **на 686, 40 лв.**, като общо сторените разноски възлизат на 2 246 лева, от които 1 716 лв. заплатено адвокатско възнаграждение, 30 лв. депозит свидетел и 500 лв. депозит за КСМАТЕ.

При този изход на делото застрахователното дружество следва да заплати по сметката на СГС държавна такса в размер на 720 лв., на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, както и 300 лв. разноски, платени от бюджета съразмерно уважената част от иска.

Водим от горното, Софийски градски съд, ГО, I- 7 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗАД „ОЗК-3.“ АД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул.”****, да заплати на Д. Г. Х., ЕГН *****, чрез адв. Я. Д. – САК, със съдебен адрес: гр. София, ул. „****, на основание чл. 432, ал.1 КЗ, във вр. с чл.45, ал.1 ЗЗД, сумата 18 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от травматични увреди в резултат на ПТП, реализирано на 24.07.2019 г. по вина на водача на л.а. марка „Киа Сийд“ с рег. № ****, чиято гражданска отговорност е била застрахована при ответника, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 18.05.2020г. до окончателното изплащане, като ОТХВЪРЛЯ иска за разликата от присъдения размер до 20 000лв., поради съпричиняване, а до предявения размер от 30 000 лв., като неоснователен.

ОСЪЖДА Д. Г. Х., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. София, ул. „**** да заплати на ЗАД „ОЗК-3.“ АД, ЕИК ****, на основание чл.78, ал.3 ГПК

сумата **686, 40 лв.** разноси по делото.

ОСЪЖДА ЗАД „ОЗК-З.“АД, ЕИК ****, да заплати на Софийски градски съд, на основание, чл.78, ал.6 ГПК, държавна такса в размер на 720 лв., както и 300 лв. разноси, платени от бюджета съразмерно уважената част от иска.

Присъдените на ищеца суми могат да се преведат по сметка с IBANBG83BUIN95615100607342.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____